

רוקדים כאילו אין מחר

הקרן לטיפול בחסויים, מחוז ירושלים

פורסם "בכל העיר" ירושלים 6/3/2015

רוקדים כאילו אין מחר

הקרן לטיפול בחסויים, מחוז ירושלים

יפעת רווח

רוקדים כאילו אין מחר

הקרן לטיפול בחסויים, מחוז ירושלים

כלי פנים, ללא שמות, אין מראה מקום בשל צנעת הפרט, רק תנועה אחת רכה של ריקוד ארוך ומתמשך. השבוע הפקנו ערב לכבודה של אישה אחת, כולנו לכבודה באהבה רבה. "אנחנו" זה הקרן לטיפול בחסויים ואנחנו. הקרן, בשמה החדש "המרכז הישראלי לאפטרופסות" היא מוסד ותיק המטפל בחסויים, כאלה שאין להם אדם בעולם או שיש אבל לא יכולים להיות בשבילם. היא דואגת לשלומם הגופני והנפשי, לכספם ולרטיט שם ופועלת ללא כוונות רווח וללא תמיכה ממשלתית, פשוט עושה מה שצריך, בשקט ולאורך שנים.

מקבלי הטיפול הם בכל הגילים, האצלו מדובר בנכים, ויוזמה של שנים במשרד ממשלתי, פעילות חסיה מני עם הברינה על כל המלוטס והיא לברי בעולם. הריקוד הוא המה המניע אותם, היחיד שמעלה חיוך על פניה. היא מודעת שתי ידיים לצורכים והופסת באחת לצמוד קלה ודוקרת כאילו "אין מחר". ובמחוז הטיפול שלה באמת אין מחר, האתמול היא מחזקת "אולי" וכל מה שיש הוא כאן, הריגע הזה שבו היא חיה עכשיו.

היא דוקרת קבוע בסטודיו של ניר אליהו, 3 פעמים בשבוע, על הפיקוס הם עפים במעגלים וניר יודע להוביל אותה ולהיות מובל על ידה, הוא יודע את סודו של הריקוד ויודע איך עובדים איתו.

החלטנו לסמך אותה, והפקנו ערב לכבודה. שביעות שאנחנו מתכוננים בהתרגשות, עושים הכל כדי שרגע האמת יתקתק עד אחרון הפרטים וכל מה שצריך יהיה ונחיה שם, הנחלת הקרן, מחוז ירושלים, אנחנו, כיבוד, בגדי ריקוד, ניר אליהו והיא. בשמלה שחורה ויפהפיה, במחזרות גיולה ובטיקו בסוף של אחרי מספרה, היא קרנה מאושר.

"ואולם כי ירים איש את רגליו ויצא במחול, כי אז נפשו מתרוססת, גם נשמתו תגביה עוף, עד כי אמור נאמר כי כל איבריו, כל גופו הם בבחינת נשמה, כי בזאת התעלה הנוח, כי היה היה לנשמה", כתב ש"י עגנון. היא הרימה רגליים ופרחה ואיתה הנשמות של כולנו.

ביום שאחרי היה וסירה רק חלום מתוק זה מספיק. הנשמה שלה בטח יודעת שחלום זה הוא קשקוש ונשמה שנסאף זו ההתעלות.

בלי פנים, ללא שמות, אין מראה מקום בשל צנעת הפרט, רק תנועה אחת רכה של ריקוד ארוך ומתמשך. השבוע הפקנו ערב לכבודה של אישה אחת, כולנו לכבודה באהבה רבה. "אנחנו" זה הקרן לטיפול בחסויים ואנחנו. הקרן, בשמה החדש "המרכז הישראלי לאפטרופסות" היא מוסד ותיק המטפל בחסויים, כאלה שאין להם אדם בעולם או שיש אבל לא יכולים להיות בשבילם. היא דואגת לשלומם הגופני והנפשי, לכספם ולרכושם ופועלת ללא כוונות רווח וללא תמיכה ממשלתית, פשוט עושה מה שצריך, בשקט ולאורך שנים.

מקבלי השירות בכל הגילאים, אצלנו מדובר בגברת, רזומה של שנים במשרד ממשלתי, פעילות חסויה מטעם המדינה על כל הגלובוס והיא לבד בעולם. הריקוד הוא הכח המניע אותה, היחיד שמעלה חיוך על פניה.

היא פורשת שתי ידיים לצדדים והופכת באחת לציפור קלה ורוקדת כאילו "אין מחר". ובמחזרות השיכחה שלה באמת אין מחר, האתמול הוא בחזקת "אולי" וכל מה שיש הוא כאן, הרגע הזה בו היא חיה עכשיו.

היא רוקדת קבוע בסטודיו של ניר אליהו, 3 פעמים בשבוע. על הפרקט הם עפים במעגלים וניר יודע להוביל אותה ולהיות מובל על ידה, הוא יודע את כוחו של הריקוד ויודע איך עובדים איתה.

החלטנו לשמח אותה, הפקנו ערב לכבודה. שבועות שאנחנו מתכוננים בהתרגשות, עושים הכל כדי שרגע האמת יתקתק עד אחרון הפרטים וכל מה שצריך יהיה וגם היה שם, הנהלת הקרן, מחוז ירושלים, אנחנו, כיבוד, בגדי ריקוד, ניר אליהו והיא. בשמלה שחורה ויפהפיה, במחזרות גדולה ושיער כסוף של אחרי מספרה, היא קרנה מאושר.

"ואולם כי ירים איש את רגליו ויצא במחול, כי אז נפשו מתרוססת, גם נשמתו תגביה עוף, עד כי אמור נאמר כי כל איבריו, כל גופו הם בבחינת נשמה, כי בזאת התעלה הגוף, כי היה היה לנשמה.

"כתב ש"י עגנון. היא הרימה רגליים ופרחה ואיתה הנשמות של כולנו.

ביום שאחרי היא זכרה רק חלום מתוק וזה מספיק. הנשמה שלה בטח יודעת שהת'כלס הוא קשקוש ומה שנשאר זו ההתעלות.